

„Дѣца, днесъ въ село ще има голѣма горѣщина, затова елате да ви заведѣ на балкантъ при чича ви Стойна, за да видите какъ правѣтъ кашкавалъ.“

Азъ истрѣпихъ отъ радостъ и не усѣтихъ какъ изминѣхме толкова дълъгъ пѣтъ. Изъ пѣтя ний съ татя вървѣхме пѣшкомъ, а само малкото ни братче Стефанчо се носѣше на коня. Стигнѣхме до **мандрата**. Чичо ни посрѣщнѣ весело, почерни татя съ ракия, срѣза ни прѣсентъ кашкавалъ и печено месо, та се наядохме до насита. Колко било сладко да яде чловѣкъ на полето! — Ахъ никога не съмъ ялъ тъй сладко, както тогызъ.

Наядохме се и се напихме съ студена балканска вода. Малкото ми братче никакъ не можа да пие отъ

